

De invasie van Den Haag

Linda Polman

Op 31 december 2000 tekende de Democraat Bill Clinton het Statuut van Rome. Hij had op dat moment nog twintig dagen als president te gaan. Een Republikeinse oorlogsverklaring tegen het International Criminal Court (ICC) volgde. Senator Jesse Helms, voorzitter van het machtige Foreign Relations Committee, blèrde: 'Het ICC is een monster dat we moeten neerslaan voordat het ons verslindt!' Jesse Helms was het soort man die hoorzittingen steevast begon met de dwingende vraag aan de getuige: 'Geloof u in Jezus Christus?' Dat kerk en staat gescheiden zijn, zelfs in Amerika, boeide hem niet.

Niet alleen 'ont-ondertekende' zijn dienaar, de aantredende George W. Bush, het Statuut van Rome, maar ook stelde die een wet in werking die de VS het recht geeft om Amerikaanse staatsburgers te bevrijden als die gevangen worden gehouden met de intentie ze aan het ICC uit te leveren.

De *The Hague Invasion Act* leidt sindsdien een vergeten bestaan. Joost Lagendijk, Europarlementariër namens GroenLinks, was denk ik de laatste die geprobeerd heeft werk van herroeping te maken. Dat was zowat een decennium geleden. Hij pleitte er in Brussel voor om namens het Europees Parlement van Amerika te eisen de wet in te trekken, want die was volgens Lagendijk net zo'n ernstige aanval op het internationaal recht als *waterboarding*. De vergelijking was mooi gevonden, maar het Europees Parlement gaapte en wuifde de resolutie weg. Nederland staat er dus alleen voor, als de *Yanks* komen. We lusten ze rauw. 'Onze defensie is er volledig klaar voor en kan een aanval afslaan', wist ooit de voorzitter van de Tweede Kamercommissie voor Buitenlandse Zaken Henk Jan Ormel (CDA) zeker.

Maar verder? De Amerikaanse invasie lééft niet. Op Facebook heeft *The Hague Invasion Act* om precies te zijn één *like*. Dries Roelvink heeft er al twee! En 'toiletpotwerpen' houdt op *Google* maar liefst 246.000 Nederlanders bezig.

Ook mijn voorstelling houdt al snel op. Ik zie nog wel Amerikaanse vliegdekschepen die bij Scheveningen voor anker dobberen. Ik zie badgasten die zich nog maar eens insmeren terwijl een bataljonnetje Amerikaanse tieners in 125 kilo kogelwerend harnas en helmen op hun gepukkelde hoofden spetterend aan land waggelen en vervolgens richting Voorburg tijgeren, waar die ochtend Condoleeza Rice aan het ICC zal worden voorgeleid. De JSF is nog in productie en onze militairen vechten in Afghanistan mét de Amerikanen, dus Mark Rutte kán niet anders dan de 8th Mountain Division die aan parachutes op het Binnenhof neerdaalt van harte welkom heten en zijn tevredenheid over de grote opkomst uitspreken. Ik zie Geert Wilders ook nog wel voor me: die laat zich door zijn bodyguards richting een Amerikaanse sergeant duwen en vraagt of die hem straks ook mee naar Amerika kan nemen. De invasie eindigt uiteraard met het halve Amerikaanse leger gestrekt in Haagse coffeeshops, want ook de wietpaswet geldt volgens Amerika niet voor Amerikaanse staatsburgers.

Ik zal die dag denken aan een verhaal van Benjamin B. Ferencz, ooit een van de aanklagers in Neurenberg en een van de vele Amerikaanse staatsburgers die hartstochtelijk vóór het ICC zijn. Op een dag niet erg lang geleden kreeg Benjamin Ferencz een telefoontje uit Washington. Het was voormalig minister van Defensie Robert McNamara, die hij nog nooit had ontmoet. McNamara vroeg of Ferencz met hem een opinie-artikel voor *The New York Times* wilde schrijven waarin ze zouden pleiten vóór Amerikaanse aansluiting bij het ICC.

Ferencz antwoordde: 'U moet zich ervan bewust zijn dat er mensen zijn die roepen om úw vervolging als oorlogsmisdadiger, omdat u troepen naar Vietnam stuurde zelfs toen het duidelijk was dat de oorlog verloren was. Waarom wilt u het ICC steunen?' 'Omdat,' antwoordde McNamara, 'als ik toen geweten had dat wat ik deed onwettig zou kunnen zijn, ik het niet gedaan zou hebben.'

* Linda Polman is freelance journalist en auteur van onder meer *De Crisiskaravaan*.
Achter de schermen van de noodhulpindustrie.